

Postipoiss

Tere hommikust! Mina olen postipoiss Lennart. Noor poiss endiselt, juustes pole halligi.

Keskkooli ajal tuli üks õbluke tumeda peaga tüdruk minuga jalgrattakohtama. Neiu oli nii pisike, et tundsin end uhkelt pea jagu pikemana. Mina aga olin nii roheline, romantilises võtmes, et sügaval sisimas tundsin end pea jagu lühemana. Oma loperguse intellektiga sain juba ette aru, et pingutan temaga üle. Aga mitte veel!

Tema paukus ja särtsus igast otsast, tähistas end nime asemel numbriga 4. Rääkis madala maheda häälega, omal väikesed kuradikesed silmis. Õide pakatava näitsiku jaoks oli „4“ puhtalt lustakas nali, mille tegelik tähendus tuleb alles aastakümnete pärast. Selles ei olnud veel elu alguse tähist, kahte kahekeelset madu, isegi mitte mõtisklust veel.

Laiasin siis nii tagasihoidlikult, kui oskasin: näitasin, kui hästi ma ratast käsitlen.. või kuidas selle kohta nüüd öeldaksegi, kui midagi jalgadega teed? Olin ju saanud mitu suve tööl kõvasti trenni. Paarkümmend kilomeetrit iga päev, kui vedasin koduvallas posti. Ta tegi suured silmad, et millist küll? Naersime nagu kajakad.

Kui Pirita jõe äärde restorani jõudsime ja süüa tellisime, küsisin teenindajalt veel salvrätte. Too vastas hoolikalt selgeks õpitud kahetsusega, et need on otsas.

„Mille otsas?“ küsisin mina kavalalt. Mu väike number-4-tüdruk lõkerdas jällegi naerda. Naer kiskus isegi tuima teenindaja kaasa, ja sel hetkel sain ma aru, mis on kõige parem asi maailmas.

Selle peale aga taipas 4, et sellised kiiksud ongi, ega kartnud enam küsida. Tüdruk oli juurelnud umbes nii: kas betoonist versteposti või puust aiaposti ja miks ma seda just jalgrattaga vedasin.. sel päeval saime veel palju naerda.

Teisele, kino-kohtamisele tulles oli ta minust juba ilmselgelt huvitatud, nõustus isegi mu hilinemise tõttu pikalt ootama. Vaese koolipoisina mõtlesin, et taksoga tulek vabandab ja räägib kõik enda eest. Mõistmata toona, et tüdrukuid huvitab hoopis rohkem suhtumine kui asi iseeneses. Olin terve õhtu pisut liiga hoos ja üldse läks justkui midagi nähtamatut kogu aeg valesti.

Rohkem ta kunagi toru ei võtnud ning minul oli järelikut põhjust edasi areneda.

Postituvi

Miks postiljonid olulised on? Mis järgneks, kui nad ära läheks ning asemele tuleks puhtalt digitaalne meedia ja pakirobotid?

Järgneb gruusia muinasjutt, aga Gruusia ei ole enam Eestis nii popp kui 2008. aasta olümpiamängude ajal, nii et originaali ei pruugi olla kerge leida.

Ühe väikese linna peatänava ääres kasvas laia võraga puu. Ümberringi oli ka kõrgemaid ja laiemaid tammemürakaid, aga see üks oli kodupuu, päris-päris oma. Nad olid ennast okstele laiali laotanud, igaüks nii kõrgele, kui auahnus võimaldas ja uhkus lubas. Kogu päeva käis kõrvaltvaataja jaoks kohutav, kuigi siseriingis mõnus, kudrutamine ja nühelemine. Mida kõrgemal tuvi istus, seda valjemalt ja selgemalt ta üldiselt rääkis, aga päris tipus olijad seletasid oluliselt vähem ja vaiksemalt kui teised.

Üks pisike tuvi istus üksinda kõige alumisel suurel oksal. Tavaline kodupuu-suhtlemine ei olnud päris tema jaoks, talle meeldis lihtsalt inimesi vaadata. Peatänav oli õnneks enamasti rahvast täis. Mõni ärimees tormas, krõllis pilk ees, huuled kokku pigistatud, ja tegi teiste vahel slaalomit. Mõni vanamees lonkis vaiksemalt, nähes ainult enda varbaid. Üks kõhnavõitu pikk tüüp luges kõndides isegi raamatut ja pörkas seetõttu vahel teistega kokku. Harvem oli neid, kes vaatasid vastutulijatele otsa ning veel harvem neid, kes vaatasid üles. Vahel nad märkasid, et tuvi neid jälgib ja vahel naeratasid talle. Need olid hetked, mille nimel pisike tuvike elas.

Ühe pakaselise talvepäeva õhtul leidis ta end üksinda oma suurel oksal, üksinda kodupuul, üksinda maailmas. Kõik teised olid juba kobinud ebamugavasse aga sooja korterisse postimaja pööningul.

Inimesed kihutasid mööda sunnitud sammul, kraed üles tõstetud ja ninad salli sisse peidetud, keegi ei vaadanud üles. Tuvikesel oli piisavalt hingejõudu, et oodata ning seda ta tegi. Ootas, ootas ainult ühte naeratust, tal oli seda praegu väga-väga vaja.

Ilm läks pimedamaks, inimesi jäi vähemaks ning lind ei märganud oma igatsuses, millal varbad nii külmaks läksid et enam liikuda ei suutnud. Lõpuks tuli tuulehoog, mis tõukas ta külmast kange keha alla lumme.

Parasjagu tuli vana postipoiss oma kanderingilt tagasi. Kaastundliku südamega mees võttis linnu hange pealt kätte, lohutas teda ja soojendas hingeõhuga. Kuulas. Ei saanud aru, kas tuvi väike süda veel lõi, pani ta oma tühjaks saanud postikotti ja kiirustas koju. Tõstnud seal koti ahju äärde, puistas sinna leivakuivikuid ja palvetas pisut. Pole teada, kas ta oli usklik, kuid tol õhtul ta küll uskus. Vaikselt, ilma tseremooniatega ja muretsemisteta ning läks rahuliku südamega magama.

Hommikul ei leidnud ta tuvi kuskilt, aga lae all liugles sädelev imelind, kelle suled küütlesid kõigis päikesetõusu ja -loojangu toonides. Terasemalt vaadates paistis sulestik lausa lõkendavat, kuigi igast linnu liigutusest õhkus rahu ja graatsiat. Postikott oli ilusti purust puhtaks söödud ja mees sai kohe aru, mis oli juhtunud.

Ta oli õnnelik ja õnnelik inimene ei pea millegi külge klammerduma. Kuulates pigem oma südame kui linnu häält, tegi ta akna lahti ning sädelev olevus lendas linna kohale.

Linnu kombesid olid aga veel imelisemad kui tema suled. Ta otsis igal õhtul üles mõne kurva linnakodaniku. See käis kergelt, kohe peale vaadates sai aru. Võis arvata, et ta on kogu elu hoolikalt inimesi jälginud. Siis lendas selle kurva inimese akna taha ja kogu öö kudrutas talle seal midagi. Järgmisel hommikul ärkas see lohutamatu hea tujuga ja kõik, mis ta järgmise päeva jooksul tegi, kulges kui linnutiivul. Ka kõik teised, kes sellise inimesega kokku puutusid, said oma osa tema puhtast kuldsest rõõmust.

Üsna varsti märkasid kodanikud oma linnas suurt muutust. Midagi nagu ei olnudki teistmoodi, aga kõik oli teistmoodi. Linnust oli saanud linna sümbol ja rõõmus postiljon rääkis kõigile, kuidas kõige taga oli olnud tema postikott. Postikott, mis muundas tavalise halli postituvi imeliseks õnnelinnuks. Mitte

keegi ei uskunud teda, aga keegi ei pahandanud ka. Kõik teadsid, et postiljon on hea inimene. Tema loosse suhtuti huumoriga ja heatahtlikult nagu rõõmsatel inimestel kombeks.

Sügise saabudes ei olnud linnas enam ühtegi inimest, kelle akna taha Võlutuvi, nagu teda hellitavalt kutsuma oli hakatud, ööseks vajati. Seetõttu ei pandudki tähele, millal see juhtus, aga kui küsima hakati, leiti üks väike poiss, kes teadis. Ta oli näinud, kuidas lind läks viimasel suveõhtul kellegi väga kurva mehega rongivagunisse kaasa. Alles ilmade jahenedes saadi päriselt aru, et linnuke on kadunud ja samas, et temaga oldi liiga ära harjutud.

Elu läks edasi, tekkisid uued mured, mõnedest ei saadud jagu ja mõned inimesed jäid taas sügava kurbuse kütke. Kõik hakkasid lindu tagantjärele hoopis teisiti vaatama. Ilma mingi korraldamiseta hakkas postiljoni maja ümber rahvast kogunema. Kes oli kaasa toonud varblase, kes kana, üks oli isegi pääsukese kätte saanud. Postiljon ei teadnud ega olnud kunagi teadnud, mis on solvumine. Kõik, kes tema juurde tulid, võttis ta muidugi lahkelt vastu, aga mida ta oma postikotti pani, selle ta sealt ka pettunult välja võttis.

Inimesed aga solvusid ja süüdistasid, nõrдинud nii väikese poisi, postiljoni kui vana kulunud kandekoti peale. Maailma igipõline ebaõiglus ei tahtnud kuskile kaduda ja oma õnne eest pidi minema ise võimlema.

Olgu ta tõsi või mitte, aga laialt on levinud arvamus, et imesid ei juhtu. Kindlasti on aga tõsi, et kui miski nõuab pikka ja hoolikat jälgimist, nii mõnigi loobub. Igapäevaelu on tähtis ja kui miski ebamaine või lihtsalt mitteargine seda segada üritab, siis kõige lihtsam on eitada.

Kui aga imed on olemas ja tabatud, siis nende algeks on päris väikesed head mõtted, sõnad ja sõnumid. Neid aga on igas postikotis palju ja tihedalt koos. Tihedamalt kui kusagil mujal. See võib paista väike asi, aga meie, postipoisid, oleme selle üle uhked. Sõidame endiselt uhkelt maanteel,

külast külla, linnast linna, ikka jalgrattaga. Tänapäeval on meil ka hulga tüdrukuid, seetõttu öeldaksegi mugavalt „postiljonid“ ja mitte keegi ei ütle enam „russitsism“. Üks kullipilguga muldvana eit Uuel tänaval aga, lugematutesse kortsudesse peidetud muie, mida on pea võimatu tabada, puudutab vahel mu kätt ning ütleb: „Sõnumitooja“.

Vastuvõtt

Mõnelgi pool ollakse siin Ülikoolis alasti. Alastiolek on mõnede arvates liputamine või vähemalt kergelt perversne. Teiste arvates kole ja ebaseaduslik. Mõeldes mõlemad variandid hoolega läbi – antud puhul vist ei kehti kumbki. Kuskil, vist tagakaanel, jagati lõpetamistingimusi, kus muuhulgas oli üldjoontes ära toodud ka meie eetikakoodeks.

Lihtsalt teiste ärritamise ja enese rahuldamise mõttes võiksime olla siin 17 korda rohkem alasti, kui vaid sooviksime. Aga me ei ole. Oleme nii palju, kui hädapärast vaja, ütleme põhiliselt vihtlemiseks, pesemiseks ja riiete vahetamiseks.

On veel kolmas liik inimesi, kes ise aru ei saa, miks alastioleku nägemine neid ärritab. Võib-olla on seal mingi seos nende enda kehaga? Alastus on ju siiski ürgloomulik ja võiks olla vabastav.

Asjast ka. Olgu vormi ja õppekavaga, kuidas on, valdkond on minu arusaamist mööda pigem ilukirjandus. Ilu on ainus, mida tasub teha ja jagada. Kõiges. Kõikidele nähtustele ei oska kohe tähendust omistada, kuigi ma loodan, et kõik maailmas omab tähendust.

Olen lugenud teismeliste *blogijate* käisin-seal-egin-seda heietusi. Nii mõnegi lehe servale oleks vaja kohta, kuhu oma solvumishigi paisata ning ülejäänud kolm senti kanda autori piiratuse arvele. Seletatakse elementaarseid asju, koheldakse mind kui teleka ees limonaadi peal üles kasvanud naga. Aga lõppeks võib see ju olla ka teatav lugupidamine võimalike minust veel nooremate lugejate vastu? Seda ma kord veel nende käest küsin!

Vahel olen tähele pannud, et sama *joga* aeglasemalt lugedes, ilmub oluline nähtavale. Niisama kondamise taustal ilmneb suur pinge igavleva nooruki hinges, aktiivne püüd midagi leida ja tõestada ning osa tegevust on tihedalt ridade vahele pressitud.

Kui kuskil hakkab see tihedus või peenem intensiivsus pinda käima, siis pean ma lihtsalt pausi ja seedin. Üldiselt ma ei muretse, kui teema natuke hüpleb. Ma kuidagi tean, et kõik asetub kunagi kevade poole oma kohale tervikus, vähemalt lõpuaktuseks.

Veel üsna hiljuti, ei teadnud ma, mida tähendab „Laniakea“. Tähendab, olin seda sõna küll kuulnud ja teadsin ka ähmaselt, et universumi tasandil rääkides on ta üsna siinsamas lähedal, aga tunde tasandil oli arusaamine puudu. Lühidalt on tänaseks tekkinud mõistmine, et Tammsaare oli küll õigel teel, kuid rohuliblede asemel oleme me kõige rohkem sipelga kakajunnid ja mõnest asjast on tervislikum mitte soovida aru saada. Pikemalt www.ulikool.ee/laniakea

Üldjuhul ei seedi ma pikki hüvastijātu- ega eessõnu, olgu see kolmekordselt rõhutatud. Lauluväljaku pressimaja ... katusel on ka kolm täpselt samasugust lippu. Vähemalt nüüd Sa siis tead. Ise tead

Tunniplaan

Postipoiss	1	Alli	137
Postituvi	3	Algus	145
Vastuvõtt	7	Poolakad	149
Tunniplaan	9	Lahkumine	155
Info	10	Loodus	159
Võrokõsõq	13	Sünnipäev	170
Eksamid	21	Hiiud	175
Vabadus	28	Lätlased	184
Ausus	32	Eestlased	189
Saatus	36	Leedukad	194
Jõud	41	Ameeriklased	201
Jana	48	Füüsikud	207
Soomlased	52	Taanlased	214
Hingetud	56	Ella	221
Moonid	61	Kodu	233
Naer	72	Kallistus	238
Šamaanid	77	Vaimud	240
Alutaguse	82	Armastus	241
Kõrts	92		
Väärtused	100	www.ulikool.ee/esikaas	
Inglased	111	www.ulikool.ee/joud	
Maasikad	117	www.ulikool.ee/vaartused	
Rootslased	127	www.ulikool.ee/maasikad	
Loterii	132	www.ulikool.ee/tagakaas	

Info

Pärast keskkooli ja 4-preilit läksin ma muidugi ülikooli füüsikat õppima.

Siis ei olnud ülikooli ees kätt andvat Juliust ega samu sõbralikke pinke. Kõik oli veidi karmim, natuke ajas sinnapoole, kus laevad olid puust ja mehed rauast, tüdrukute vesi sügav. Bakalaureusekraad oli päris ja isegi lumehelbed raskema kaaluga.

Esimesena üllatas mind omapärane õppejõudude *romula*. Vanad Rauakooli vedurid olid küll suure südamega, aga kes poolpime, kes ühe käega, kes kokutas, mõni päris tuhm. Isegi ennast täis rebasenolgina suutsin imestada, kas see ongi suur plaan? Kaadrit taastatud juppidest nii kaua kokku keevitada, kui metalli struktuurid lootusetult vananevad ja alles siis hakata mõtlema, kust uut leida?

Teine, mis mind suisa jahmatas, oli Sädemeke. Oli kohe üsna ilmne, et tegu on kõige olulisema asjaga, mida ülikoolist üldse saada võib. Põhiosaga kõrgharidusest. Kohe oli teada, et just tema nimetab meie teaduskonna dekaani ja see juhtub üsna varsti.

Kolmandaks ehk kiirus, millega tekkis nii palju sõpru – miks ei võiks selline osavus inimesel kogu eluks jääda? Üks parimaid sõpru oli informaatikust Paul, kellega kohtusime alles teisel kursusel raamatukogus nagu filmis. Paul oli kõigi arust parim! Heade sõprade hulgas oli aga ka üks teine informaatik, keda pea eranditult peeti halvaks, kuigi mina seda ei usu! Ta oli küll terav, otsekohene ja kontrollimatu, aga väga sügav, tänaseni kohati negatiivsusesse kalduvalt ultraküüniline. Tavaline ühiskonna jaoks kadunud geenius. Pidevad tülid, millesse minagi aeg-ajalt koos seltsimehega sattusin, olid ilmselgelt tõsisemate lapsepõlvetraumade otsene tagajärg.

Mõned aastad hiljem, kui olin ise juba lõpusirgel, üllatas mind väike õde. Seisin üksi keset fuajeed ja vaatasin üsna sügavale mõttesse vajununa akadeemikuid septembripäikeses. „Kallis venna, lihtsalt infoks, ma lähen

oma elu esimesse füüsikaloengusse!“. Sügavustest fuajeesse tagasi tõustes naeratasin oma õndsaima sooja vennanaeratuse ja kulgesin temaga kaasa. Hea ajastus! Olin just ohjeldamatu heldimusega meenutanud oma esimest septembrit ülikoolis.

Sealsamas esimeses loengus istus ka toosama „halb sõber“, kes õppis füüsikat ülikoolis pakutavatele „suupistetele“ omal käel lisaks. Ta on minust aasta võrra vanem, aga ülikooli tuli mu väikese õega koos, vahepealsed aastad tegeles praktikaga. Ülikooli jõudis ta siira huvi, mitte igavuse, muu asendustegevuse puudumise või vanemate surve ajal. Huvi võiks vabalt olla ainus seaduses lubatud kriteerium! Olime temaga just paar päeva tagasi uurinud volframi omadusi.

Mõnus filmilik tunne oli olla elus teist korda esimeses füüsikaloengus. Mahlakad naljad määramatuse printsiipidest, trollipiletitest ja kõigest muust olid täpselt samad, mis aastaid tagasi. Neid esitas ajatu professor Ruus. Tema püsivalt kannatlik näoilme ja hõbevalged juuksed andsid huvitava ingelliku oleku. Sinisel jopel, ilma milleta ükski elav hing teda kuuldavasti näinud polnud, ei olnud seljal kirja „O’Neal“. Muus osas oli see hämmastavalt sarnane minu omaga. Kui üldse keegi, siis tema!

Loeng lõppes nagu ette nähtud. Nii, kas küsimusi on? Sõber tõusis püsti. Mul on üks ja arvatavasti päris oluline, loodan, et oskate vastata.. füüsikalises võtmes. Vaadake, just tulin siia informaatikat õppima ja nii palju, kui mina aru saan, on informaatika teadus infost. „Teaduse“ mõistet ma enam vähem tajun, aga mis on info? Kas see on energia? Kas see on mateeria?

Just alanud liikumissabin auditooriumis arusaadavalt veidi vaibus. Ruus justkui mõtles, aga võib-olla andis ka lihtsalt aega meile ise mõelda. Mõningast hämmingut oli õhus tõesti tunda – on ju siiski veidi ebamugav, kui asja pole seal, kus selle kindlalt teadsid olevat. Tulime siia midagi õppima, aga teame vaid väga ähmaselt, mida. Ju seal suures *audikas* oli informaatikuid veel, ju osa neist jagas tema tähenduste ummikut.

Ilmselt oli vanal mehel küsimuse üle hea meel, rääkima hakkamine ei aidanud tal väikest naeratust täielikult maha suruda. Info koosneb kolmest osast. On märk, selle kandja ja interpretatsioon ehk tähendus. Märke, te noored, teate väga hästi. On tähed ja numbrid, ristid ja ruutud ja südamed. Teil informaatikas on ainult 0 ja 1 või siis + ja -, aga enamasti neil kuju ei olegi, sest kandjaks on elektrivool. Vot see kandja olgu ta siis paber või tahvel või õhk, on küll energia ja mateeria. Energia ja mateeria on füüsikalises mõttes niikuinii üsna üks ja sama asi.

Selge, aitäh! Rääkisite märgist ja kandjast, aga see kolmas – interpretatsioon? Nüüd naeratas Ruus hoopis peenema naudingu ajel: seda peate praktikumides ise implementeerima!

Võrokõsõq

Mis lööke varjab ta ihatud keha,
mis plaane tema tupeeritud pea?
Mis on küll selle naise mõttes,
kes sellist nurru lööb?
Mis on tema õige hing
ja kas ta jääb või kaob?

Nagu hing juba ammu teadis, oli see midagi põhilist. Mingi hariduse alustala, mida ei osatud siis kuidagi nimetada. Paljud *kursakaaslased* rääkisid küll juba toona, et ülikoolist on kõige tõenäolisem võimalus head meest saada. Et kes selle aja maha magab, see tõenäoliselt ei saagi. Ma ei osanud sellest toona midagi arvata ega oska ka praegu.

Lavastaja pistis ta minu kursusele, lausa täpselt minu võttegruppi ja andis kätte ka esimese fraasi: julmad pilgud tähendavad pikki suudlusi. Nii et mingit erilist *pickup-line'i* ei olnudki vaja. Täpselt ei mäleta, aga tema vastuses oli vist sees sõna „meie“ pisut üleolevas toonis. Need meeldivalt jultunud pilgud olid kahtlemata seal, nendega ta kade ei olnud.

Tol ajal toimus osa loenguid veel teises linnaosas, Koplis. Justkui lavastuslik element lisas see mänguilu, seiklust ja ajakulu. Aeg oli toona umbes poole odavam.

Sinna kohale seigeldes jäime sõbraga muidugi hiljaks ning sahmisime mööda koridore, et õiget ruumi leida. Ilmselt sarnane probleem olnud ka õppejõul, leidsime oma grupi teda ootamas teise ja kolmanda korruse vahel.

Seal see juhtus. Seisin lihtsatest Võru tüdrukutest trepil paar astet allpool ja nägin vaid seksuaalsusest pakatavaid jumalannasid. Tundsin, et olen avastanud täiesti uue järve või midagi sellesarnast. Maq ei ollo sõs viil Võromaal käünü. Mõned seal ehk pakatavad ka millestki muust, aga kõik on kuidagi looduslastele lähemal. Noritakse, et mägieestlased on veidi

tõmmumad. Ülekantud tähenduses võib see tõsigi olla, nad on meist puistest põhjamaalastest temperamentsemad, seksuaalsus avaldub muus kui vürtsikas toidus.

Vaevalt ma talle eriti muljet avaldasin, ehk võib öelda, pigem meeldisin. Katsusin tõrjuda iseenesest kerkivat küsimust: kas ja millal mina neid pikki suudlusi mekkida võiksin saada? Oleksin vaid aimanud, et umbes aasta pärast hakkasin tõrjuma küsimust: kas oleks ehk olnud parem, kui ealeski poleks saanud? Kas keegi seal polnud kultuurilooa kursis või oli lihtsalt nii kade, et ei hoiatanud, mis juhtub jumalanna suudluse peale.

Päris pea ees vette ma ka ei hüpanud. Jälgisin koolis, kuidas ta meestega suhtleb. Sain aru, et ta ei valetanudki, kui ütles, et vastassugupoole tähelepanu on liiga palju. Seal oli päris stiilseid vendi. Mõne kohta kirjutasin matemaatikatunnis, kus mul igav oli, väikese väljaelamis-valmigi. Oli ka jobusid. Mõnda ta ei võtnud eriti tõsiselt, teisi lihtsalt õrritas. Aga ta ei saatnud kedagi külmalt pikalt, pilke said kõik ja ta kasutas lahkelt ära kõikvõimaliku abi, mida tehnilisemates ainetes pakuti.

Sain juba siis täiesti adekvaatselt aru, kui särtsu täis ta on. Ja teadsin ka, et mina olen tuleohtlik materjal. Me isegi sõnastasime selle. Olles füüsika õppimise ettekäändel külas, sodis ta mu seinale (FB-d ei olnud siis veel olemas): „Sädemest võib tõusta leek“. Tema ülbus oli sõnulkirjeldamatult erutav. Mul ei olnud erilist probleemi tema pastakaga maalitud üsna tõetruu pildiga, millel olin ümber sõrme keeratud. Oli vaid üsna tavaline probleem, et pidin järjekorras seisma.

Sama reede õhtul kutsus keskkooliaegne sõbranna Leelo mind koos mingi seltskonnaga diskole ja mina lülitasin Sädemekese kampa. Miskipärast jõudsime Hollikasse nii hilja, et Leelo oli juba läinud. Täiesti talutav. Tantsisime Sädemekesega ja jõime ühe kokteili, tantsisime veel ja jõime ühe kokteili, tantsisime ja .. see oli võrratu. Mul oli diskodel kogu aeg ebamugav olnud, mingi vastik teismeliste kohustus, kus saab end ainult nõmedana tunda. Aga temaga koos olin omas elemendis, mis tedagi valgustas.

Siis libises ta oma järgmise taseme trikkide juurde. Liibus mingi tempokama tantsu ajal pilguga ühe kena tõmmu kuti külge ja oligi läinud. Tõmblesin seal natuke aega *suht* abituna ja läksin tellisin siis klaasitäie viina. Mõtlesin korraks oma kallile tädile, kes armastas puhast valget viina võtta samal ajal, kui külanaised *liksi* limpsisid. Tuleb vist kaasa mängida? Pöördusin ühe tugeva kena neegritüdruku poole: where do you come from? Ta tegi suured silmad, aga ei suutnud muiet varjata: I come from Põltsamaa.

K*rt, ju elavad Põltsamaal tõesti mõned mulatitarid, millele viitas eestlaslik aktsentki, aga olin olukorras siiski üsna kindel, et ta oli seda nalja enne sõpradega harjutanud. Igal juhul oli see nokaut. Saatsin kõik pikalt, läksin õue suveöö jaheduse kätte.

Kas tegemist on mingi Lõuna-Eestlaste nalja või tõsise riitusega? Kas ta tahab verd näha? Vaevalt usutav, tundes nüüd juba kõiki neid toredaid Võru inimesi. Sädemekese ema oli ilma kujundliku liialduseta tõeline lõke. Kurikese isa oli kohaliku motoklubi süda, kõige tugevam lihas nagu öeldakse. Olukordades, kus teised töötasid n-ö väitsä ja kahvliga, kasutas tema kirvest ja saagi. Kurikese ema oli ingel.

Väljas oli juba valge ja väga pikalt ma siiski saata ei suutnud. Istusin seal kiviplatsil posti otsas ja ootasin. Varsti hakkas maja tühjaks valguma, aga läks veel väga palju valusat aega, enne kui Sädemekese oma itaallasega tuli, kõige viimasena. Mõnda aega vaatasin helendavasse taevasse, siis uuesti nende poole. Suudlus oli tõesti pikk. Ei suuda meenutada, kui valus mul tol hetkel oli, alateadvus vist kaitseb ennast kuidagi. Korraks tegin otsuse, et lasen lihtsalt jalga, aga olin posti otsa kui kinni liimitud. Istusin seal, olin vankumatuse võrdkuju, natuke võib-olla nüriduse võrdkuju ka. Ma ei ole kunagi osanud jalga lasta. Valu ja raskused tasub ehk läbi teha, saab tugevamaks. Saab päriselt edasi.

Ja juba ta kepsutas minu juurde, nagu poleks midagi juhtunud, ning lobises, et neid itaallasi ei saa ikka üldse tõsiselt võtta, need ei kõlba üheks õhtukski.

Võttis käe alt kinni ning jalutas toibuva noore mehe draamateatri juurde Pärnu maanteele.

Kõndisime mööda trammiteed Musumäe poole ning päike tõusis. Autosid oli üksikuid, vajadusel leidsid ise tee meist mööda, mõned tervitasid. Valu transformeerus millekski muuks. Jõudsin isegi mõelda, et kas see ongi nüüd see, mida olen otsinud?

Musumäel mängisime „Võta – ei taha, ei anna – tahan“ mängu. See käib umbes nii, et istud millegi peal või ümber, näod üksteisele lähedal. Vaatad silma ja järsku limpsad keelega nina. Enamasti jõuab teine nina eest ära tõmmata ja saab siis ise punkti. Igaühel on sellest mängust natuke oma versioon.

Esinesin ja natuke veel, libisesin torul ja lõin parema kulmu vastu südamekujulist rauast nikerdust. Oi, jeekim, kus tuli verd. Mu uhke valge Varssavi turult soetatud *vuhvel* Puma pluus, mis oli muide väga korralikult järele tehtud, ei väärinud lihtsalt niimoodi rikutud saamist. Ehk sellepärast olingi ta paari minuti eest seljast võtnud. Siis, kui Sädemeke kurtis, et on veidi jahe. Kulm oli nüüd nii paistes, et kitsa kaelusega pluusi üle pea venitamine oleks haava kindlasti uuesti lahti kiskunud.

Tuli päeva esimene troll, kus meie ümber tekkis väike sõõr. Kas siis varajased tööle minejad ei ole harjunud nägema peojärgseid paljaid veriseid ülakehasid?

„Vastaskursuse administraatorid võtsid läbi lõuata kõik tulijad,“ oli ta kunagi ühika komandandi pärast muretsenud. Selliseid lauseid suutis ainult tema aju konstrueerida ning mina olin ainuke, kes neist kohe aru sai. Vähemalt pidasin end ainukeseks. Komandant aga huilgas seekord hoopis kaastundlikult ja mul õnnestus kõledaid filmikaadreid meenutavad vanade ühikate duširuumid reaalselt ära proovida.

Toakaaslane Kuriike oli kuskil ära ja lubanud mul oma voodit kasutada. Külitasin ning jälgisin, kuidas Sädemeke läätsed silmast võtab ja muid magamamineku-askeldusi teeb, aluspesu jäi selga. Siis puges ta teki alla, nihutas selle serva ja ütles kergelt: „Tule.“ Ma ei usu, et maailmas on olemas jõudu, mis oleks tol hetkel suutnud paigata jääda.

Kõik, mis meeltesse mahtus, oli see hetk ja tüdruku keha, mis põimis oma kaunid jalad enesekindlalt, rahulikult minu jalgade ümber. Selle poisiga ei olnud mitte keegi kunagi varem niimoodi teinud ja ma ei uskunud, et midagi sellist on üldse lubatud kogada. Kuskilt tuli uduselt meelde, mis on kõige suurem asi maailmas. Siis vaatas ta mulle iharalt silma, ei öelnud midagi ning jäi magama. Jättes mind maa ja taeva vahele! Ei tea, miks ma kogu südamest ei uskunud, et võingi siia jääda, tema jalgade haardesse. Kui oleksin osanud, oleks ehk kõik võimalikuks saanud? Ju olin siis liiga noor.

Mis mind ülal hoidis, ei olnud mitte tahtejõud, vaid uudishimu. Selge, et tal olid väiksemad kopsud, aga tahtsin teada, kas saan temaga ühes rütmis hingata ^{1**}. Pidin ise pisut hingeldama, aga see tundus miskipärast vajalik, jätkasin jälgimist hommikuni. Vahepeal siiski vist magasin natuke.

Keskpäevane päike mängles tumepunastel juustel nagu laps klaasikildudega. Nägemata oma sädeluses peituvat võimu, tegi ta need haruldased silmad lahti. Rääkis hoolikalt ükskõiksel toonil oma uuest suurest armastusest naaberühikas ja küsis rohkem endalt, kas too tüüp oleks vaeva väärt või mitte. Pärast pausi küsis ta, kas minuga on kõik hästi. Vastasin päris mehiselt, et muidugi on, aga paar habrast hetke hiljem hakkasin vaikselt nutma. Et mitte piinlikult nuuksuma hakata või vähemalt, et seda pisutki summutada, surusin hambad tugevalt ta õblukesse õlga. Ilmselt oli Sädemekesel valus, aga välja ei näidanud ta kunagi midagi.

^{1**} Toona „noore ja vihasena” tundus, et olin midagi ainulaadset välja mõelnud, nagu ei olekski seksuaalsemad kultuurid sama praktikat aastatuhandeid viljelenud.

Nagu ikka pärast nutmist, tundsin, et minuga ongi kõik tõesti hästi. Nii enam-vähem.

Suvi küpses, metsade ja niitude rohelus muutus tumedamaks. Ka parim haav parema kulmu kohal armistus ning kord kuumal nädalavahetusel viisin Sädemekese Ülevistele. Kui ta mind saunas puhtaks küüris, mina tema pehmeks vihtusin ja „läikivana“ vanematele esitlesin, õppisin ühe hoobiga mitu asja meie kõigi kohta. Märkasin kohe, et isale Sädemeke üsna meeldis, emale oli aga vastukarva.

Hisiohtul, kui läksime korra kahekesi garaaži, küsisin isalt vihjamisi, kas emale ei meeldinud Sädemekese toodud kingitus? Mõni isa oleks sel kohal võinud rõhutatult oportunistlikult mainida, et ema muretseb end haigeks juba pelgalt meie hullu Brasiilia-plaani pärast. Minu isa aga, olles asjade üle tuntavalt sügavalt järele mõelnud, ütles kruustangidelt vaid hetkeks pilku tõstes: ega Sa emale naist võta!

Vaatan siiani pikalt ja hämmeldunult järele rahule ja siirusele, millega ta need viis sõna ütles. Katsusin seal garaažis miskipärast pingsalt meenutada, kas isa on mulle kunagi midagi keelanud. Kas ta on üldse kunagi kellelegi midagi keelanud? Ühele kutile ülikoolis kuuldavasti otsustas keelata emaga kohtama minemast. See oli tal minu arust hiiglama hea otsus!

Olin arvanud, et ta hoidub karmimast väljendusest oma loomuliku pehmuse tõttu. Nüüd vaatasin ta rauasaaga ragistavat karvast kätt ja sain aru, et asi on hoopis muus. Tema vaatab üle külarahva peade pehmelt järgmise tänavanurga poole. Kui ta näeb seal midagi ning ütleb, lisades rahulikule toonile vaid noaotsaga hääleteravust, et asi ei meeldi talle, ei julge isegi Rooma keiser sinnapoole minna.

Vaatamata isa tasasele toetusele olin kurb ja tegin just sel õhtul otsuse pikk sõit tundmatusse siiski päriselt ette võtta. Brasiiliast veidi küpsemana tagasi jõudes, kui dekaan meid imekombel siiski õpingutele lubas, läksin Sädemekesele kohe head uudist teatama. Südamas salajane lootus, et

selline mehine žest tema heaks võimaldab mulle peotäie punkte, vähemalt ühe naeratuse. Eksisin. Ta oli täiesti mossis ja isegi selles oli minu osalus ebaõiglaselt väike. Rääkisin uudise ära, üritasin teda kergelt emmata. Ka see tõrjuti. Muidu oskab ta väga hästi kallistada, tugevalt ja pikalt.

Lõpuaktuse päeval seisin tuttavas fuajees ja jälgisin oma Sädemekest liibuvast sinises peokleidis akadeemikute vahel päikesepaistes kulgevast. Meenus loeng temalt ja assistent Kurikeselt. Mõistlikkusega tuleb piiri pidada: *moderation kills the spirit*. Ehk siis mõistlikkust peab olema mõistlikult, mitte liiga palju. Suur mõistlikkus tapab kindlasti rohkem noori mehi, kui väike hullumeelsus, mõistlikkuse täielik puudumine. Vahel on vaja ikka hullu panna, aga muidugi mitte liiga hullult, nii enam-vähem mõistlikkuse piires.

Ei saa tänini aru, kuidas küll tema oma mõlema tasemetega ülikoolist läbi vedas. Olgugi, et oma EQ-ga oleks ta võinud platsi puhtaks lüüa. Ilmselt mõned viielised kursaõed, kel ripsmete välkumisest suurt kasu ei olnud, peavad siiani väikest vimma.

Veel meenus, kuis kunagi sõitsime koos Saku motoklubisse tellitud varuosade järele ning möödusime alevi servas jalgpalliväljakust. Neiu vaatas õhtuhämaruses unistavalt autoaknast välja ning imestas, et keegi mängib veel nii hilja *kossu*..

Segasin vahele:

- Koss on äkki ikka rohkem nagu korvpall?
- Mis asja? Jalgpalli ju nimetatakse kossuks!

Tema enesekindlus oli alati nii imeliselt valdav, et pani ka mind seal hetkeks tõesti kahtlema, kas mitte korvpalli kuidagi teisiti ei nimetatud.

Taolisi trikke leiutas tema aju. See teadmine aga ei päästnud. Iga kord kui tema oli lähedal, olin mina katki, olin õnnelik ega soovi kunagi väita,

et ma Sädemekest meeletult ei armastanud. Läbi tema ja varsti algava
esimese lumesaju astusin ma Ülikooli.

Eksamid

Ei tea, kas neid tänapäeval ka pakutakse, aga siis olid meil vaba tagasisõidukuupäevaga lennupiletid, mis kehtisid tervelt aasta. Suurepärane võimalus. Järgmisel selgushetkel seisin juba USPi^{2**} lähistel Pinheirose jõe kohal sillal, samad piletid näpus. Teises või kolmandas reaalsuses olid need juba jões, kujuteldamatult kirju, urbanistlikult metsiku prügilasu hulgas. Prügi hulk jões ja kallastel oli isegi lõunapoolkera varakevade kohta nii haruldane, et eesti keelest sobis vaatepilti kirjeldama lihtne ebatavaline väljend „räme rägu“. Olime juba nädalaid siin, üksteise ja Ladina-Ameerikaga mõnevõrra kohanenud. Mõlemad leidsime loodetud indiaanlaste kulda, aga mitte kordagi ei olnud me siis koos.

Olime nimelt kokku leppinud, et reisi ajal oleme õde-vend. See legend tegi pildi kõigi jaoks palju lihtsamaks ning võimaldas kogeda kõike, mida kogeda andis. Kummalise kokkuleppe eesmärk oli teda õnnelikuks teha. Ei paistnud vähimatki võimalust, et Sädemekese südamekesele lähemale jõuan, nagu naiivselt lootnud olin. Nagu ma kartsin, ei tahtnud ta ka pärast reisi, et meid paariks nimetataks ja seda ei juhtunudki mitte kunagi.

Neljast tuhandest Eesti kroonist ehk 250 eurost, kogu meie eelarvest alates Brasiilias maandumisest, oli enamus juba kulunud. Aga mis siis, kui peaksime siin 10 miljoniga konkureerides külgkülje kõrval uute kodupiletite jaoks raha teenima? Päris lootusetu see meil poleks. Portugali keel oli lihtne ja muu kompenseeriks maailma kõige ebaõiglasem absurdne eelis – valge nahk.

Võib-olla ma aimasin, et tema leiaks sekundiga mingi rikka tüübi, kes viiks ta kõhklematult kuhu iganes, kas või tagasi Eestimaale. Tõenäoline, et ise midagi vastu saamata. Mina oleks see, kes töötaks siin mudas ja võib-olla laseks lõpuks endale isegi alandavalt välja teha, ei taha mõeldagi.

^{2**} Universidade de São Paulo, tehnikaülikool

Toetasin käe sillapiirdele. Kunagi oli see vist olnud halliks värvitud, nüüd puutus peopesa vastu kobrutanud roostet, mis siiski tundus käe all kuidagi mõnus. Tuhandetest lähedalt mööduvatest autodest olid paljud veokid, need raputasid mind oma õhuvooluga. Paksus bensiinivines ära eksinud mõtted keerlesid suurte tunnete vahel nagu väikesed hallid värvikillud roostemeres. Lõpuks viisin piletid ühikasse voodi alla tagasi. Võib-olla sai teadvuse pinnal lihtsalt julgus otsa, aga eksami kobistasin „2-“ peale ära võimalusega hinnet parandada. Ma usun, et võtan selle. Napilt läbi saamine on nigel haridus.

Läksin Eliane juurde, kes suurima rõõmuga lohutas mind kõikides poosides, mida välja mõelda suutsime. Võrreldes meiega elas ta täielikus luksuses tasulises ühikas, kus kõik muud ruumid olid küll kuue peale jagatud, aga magamistuba oli igaühel privaatne. Sama tilluke magamistuba, kuhu ta mind sõbranna abiga kohe esimesel öhtul meelitas. Mäletan siiani kehas seda häämingut – Brasiilias ongi elu selline?

Olime Elianega eelkõige siiski väga head sõbrad. Ta tutvustas meid Sädemekesega oma sõpradele ja sõprade vanematele, napilt kooliealisele lapsele ja.. poiss-sõbrale, kellega nad ametlikult paar olid! Ma ei tajunud toona üldse riski suurust, mis seisnes võõral temperamentsel maal armuke olemises.

Järgmisel neljapäeval istusime jälle tema juures pitsaõhtul, kuhu me omalt poolt mitte midagi kaasa ei toonud. Kõik olid meie rahatusega nii harjunud, et isegi piinlik ei olnud enam. Jagatud elutoas oli rahvast rohkem, kui sinna mahtus ja energia kõrgel.

Sädemeke rääkis oma viimaste seiklustega seoses kohalikest kehavõitu kondoomidest. Mul oli veidi valus, kuid õnneks võisin ise valida, kui palju edasi tõlgisin, sest tema portugali keelt õppida ei viitsinud ja inglise keelt seltskond ei osanud.

Mingil hetkel kerkis pinge nii kõrgele, et meil tekkis midagi tüli sarnast. Tundsin, kuidas lähen vaimselt käima. Kui ma siiani olin tundnud end pigem tema koerana, kes kõrvad lontis kõiki rohkem või vähem armsaid lollusi talub, siis nüüd olin äkki hobune. Lasin täku valla ja tundsin, kuidas Sädemeke muutus väikeseks punapäiseks tüdrukuks, täiesti käeulatuses. Paljugi tuli keelele, millega oleks võinud teda nuutada nagu „armastav vene mees“, aga seda polnud tarviski. Ta nägu oli õhetama hakanud ja muu info puudumisel oleksin võinud seda seksuaalseks erutuseks pidada.

Märkasin siis, kuidas meid ümberringi jälgitakse. Jah, vabandust, ilmselt pole isegi võõras keeles viisakas teiste ees tülitseda. Jõudsin vaid sekundi mõelda, kui Sädemeke mulle silma vaatas ja sosistas pingest paksul häälel: „Ma tahan kiilaks jääda!“ ning piilus siis häbelikult Eliane toa poole. Eliane oleks mulle seda „oma õega privaatselt rääkimiseks“ kindlasti lubanud.

Aju pöörded mitmekordistusid ja unenäolisel kiirusel lendas mu eest läbi kogu see tsirkus, mis meie reisile oli eelnenu. Muu hulgas oli Kurike teda hoiatanud ja lõpuks koos veel mõne sõbrannaga kihla vedanud, et võtan ta reisi jooksul kindlasti põhjani. Sädemeke oli lubanud endale kindlaks jääda ja kaotuse korral naastes pea kiilaks ajada. See info oli kuidagi poolkogemata meelega mulle läbi tilgutatud.

Pöörasin valusa pilgu Eliane toa poolt tema erutusest kergelt niiskettesse silmadesse tagasi. Põhimõtteliselt oli see ju hetk, mille nimel reis sai ette võetud. Miskipärast aga hakkasid kõikidest akendest väikesed kuradikesed sisse kiikama. Vastikud tulised sarvilised tüübid, näod võikalt himural irvel, kalad õieli. Mul läks süda pahaks, rohkem polnud aega mõelda. Põgenesin, keegi ei mäleta mis vabandusega, Pinheirose äärde.

Üsna varsti võtsime piletid voodi alt jälle välja ning suundusime koos lennujaama. Näitleja jaoks võis ehk tunduda hilja, aga publiku jaoks tuli see liiga vara. Lennujaama ees palmide all teda esmakordselt suudeldes kerkis vaid paisuv kurbus õhupallina kõhtu. Õigel hetkel alla andmise tasuks on

ette nähtud uputavad tunded. Arvasin juba, et ma ei osanud mitte kui midagi õigesti, aga hindeks sain üllatuslikult „tubli 4“!

Taas TTÜ-s viskas dekaan meid ilma pikema jututa välja: „Meil oli deklaratsioonide kinnitamise tähtaeg juba üle nädala tagasi!“ Tema jaoks oli muidugi liiga hilja, aga viisakas härra lisas vabandavalt: „Mul tuleks juba pelgalt füüsikutega suur jama, kui veel trügima läheksin.. nende niigi täis tuubitud gruppidesse!“. Alati on mingi jama nende füüsikutega.

Hulkusin seal lähedal koridoris, joonistasin mõttes põrandakattematerjalile mustreid, mida siis nüüd oma eluga pihta hakata? Üks päästev idee mul oli: kui institutsiooniga ei saa rääkida, siis inimestega üldjuhul saab. Käiksin praktikumide õppejõud läbi, paluksin end kuskile neile sobivale ajale juurde võtta, teeksin reaalse õppetöö ära, punktide deklareerimise ja registreerimise teeks kokkuleppel järgmisel poolaastal? Just siis, kui olin rahunenud, ilmus dekaan ise ootamatult välja.

- Kuule, Lennart, ma siin siiski vaatasin Su eelmise aasta õpitulemusi. Muljetavaldav! Meil peaks häbi olema, kui sellistel vendadel õppida ei lase.
- Ah?
- Too oma deklaratsioon täna minu kätte.
- Jah! Mm .. aitäh.
- Kes see neiu oli, kes Sinuga ennist koos tuli?
- Sädemeke.
- Jah. Tema oma siis ka.
- Aitäh.

Õigus jah, mul oli kaalutud keskmine hinne alguses 5,0. Olin südamest tänulik ja osalt ehk just selle üksikjuhtumi pärast on siiani südames soe tunne, kui ülikoolist juhuslikult mööda sõidan. Ei osanud oma heldimust muudmoodi väljendada, kui võtsin teiseks õppeaastaks topelt ainepunkte.

Teine põhjus oli vanemad. Nead ikkagi maksid minu õpingute eest ning käendasid reisi investeeritud õppelaenu. Nad olid mu põgenemiskatse enam-vähem mehiselt välja kannatanud ja tahtsin neile näidata, et ka mul on mingisugust vastutustunnet. Agressiivne nohikuelu sobis kõige välja elamiseks päris kenasti.

Nii palju, kui jõudsin, külastasin spordihoonet ning see aitas vaimse vormi enam-vähem rahuldava hoida. Romantik oli ametlikult maha maetud, aga põranda all ta ainult irvitas ja tõgas korralikke kodanikke. Soojal sügisõhtul hilisest praktikumist koju lonkides imetlesin õunrohelist taevast ja mõtlesin Sädemekesele, kes alles hiljuti minuga koos neidsamu radu oli tallanud. Kogesin meemaigulist valutorget rinnus, kui meenus kunagine vaade koduaknast. Hingevärin, mida tundsin jälgides tema esmakordset tulekut. Mööda sama rada, veidi tõrksal tõtakal sammul, silmis upsakas pilk, nagu ta ei teaks, et teda eemalt imetlen.

Kuskil püksitaskute piirkonnas oli tunda väikest erutavat värinat, mis tõi mind tagasi siia ja praegu. Seisatasin ning kiskusin oma edeva Nokia 5110 välja. Helistas Leelo, suurepärase vastuoluliste tähendustega sõber keskkooli päevilt. Kunagi palju lähedasem olnud hääl kõlas meelalt:

- Tule.. mm.. külla.
- Midagi muud me ei taha?
- Ei.
- Võtan apelsine.

Leelo harjumuspäraselt pisut ehmunud, kuid nõudlik toon kinnitas, et miski on endine.

Tema üürituba jäi sama raja äärde. Selle mõne minuti jooksul, mis poest sinna jõudmiseks kulus, ei antud mõistusele eriti sõna. Vaevalt, et väga sügavalt juurdlesin, mida tema mõtleb või tunneb või vajab. Olles Sädemekese ja minu looga hästi kursis, pidi ta ju teadma. Aimama, keda mu huuled enda ees aduvad, kui ühiselt apelsine ahmides mahl maitsekalt

eksponeeritud ümarale vormidele tilkus ja võrgutavalt loogeldes allapoole nõrgus. Nautlev-kannatlikult ära limpsamist oodates.

Kõige tõsiselt võetavam kontrolltöö on ootamatu: Ma ei taha kondoomiga, mul pole siis hea! Mitte mingil juhul ei tahtnud ma vaidlustesse ega isegi kõnelusse laskuda, riskides kogu asja ära jäämisega. Ole vait, ilma on Sul elu lõpuni ebahea! Või isegi valus.

Täitsa hästi tehtud, „4“ väikese miinusega.

Jätkasin õpinguid ja kogu muu tudengielu lülitasin välja. Ema vahel helistas ja talve hakul käskis mul endale jope osta, andis selle tarbeks 1000 krooni. Vastu võetud ja käima lükatud. Stockmanni all olevat keldripood, kust sai kellegi sõnul häid asju hea hinnaga.

Pakkumisel O'Neali jope 900 krooniga, mis igati okei – jääb 100 krooni õlle jaoks. Ja selle kõrval teine, tõsiselt ägedam 1100 krooniga, spetsiifilist peenelt tagasihoidlikku sinist värvi. Ruusil on ka selline! Väikse süümekaga, aga pikalt mõtlemata helistasin emale. Ju ta oli veel solvunud või mingil muul seletamatul moel puntras mu Brasiilia pärast. Väikese valu ja peidetud tõrelusega hääles võeti mind muidugi jutule ning argument „pikem ja soojem“ töötas küll. Kanti üle veel 500 krooni. Nüüd jäi lausa 400 krooni õlle jaoks, aga rõõmu ei jäänud ei jäänud isegi pähklitaldrikule. Õlle maitstes kirjeldamatult halvasti.

Natuke hiljem nägin sedasama lihtsamat 900-kroonist jopet noore koolivenna seljas ehk sain „mitte arvestatud“ töö tagasi. Lühikese rumala telefonikõnega andsin kogu oma nii suure vaevaga kätte võideldud väikese vaimse iseseisvuse tagasi. 100 krooni pärast!

Haledalt põrumisest õpid palju rohkem, kui uljalt ära tegemisest. Loodetavasti saan järgmisel aastal selle aine uuesti võtta!

